

Едва дочакаха да удари звънецътъ. Струпаха се около новия другаръ, надваряха се да го разпитватъ. Той стоеше между тѣхъ смутенъ, виновно усмихнатъ.

— Ей, ти кжде си расълъ?

— Въ село! — засмѣ се Лазаръ, и бѣлитѣ му равни зжби блеснаха.

Каква добродушна усмивка! Дори и най-страхливитѣ се запровираха между другитѣ, за да видятъ по-добре това голѣмо момче.

— Да не си стоялъ по две години въ класъ?

— Не, минавахъ си редовно. Дѣдо Тодоръ ме повика отъ село. Той е вратаръ въ една голѣма кжща.

Едно сухо, жълтеникаво момче хвана Лазара за ржката.

— Бива си те и тебе за вратаръ. Я вижте, каква голѣма ржка има!

— Че срамно ли е човѣкъ да бжде вратаръ? — учуди се Лазаръ.

Ха-ха-ха! И вратаръ си нѣмахме!

Момчето блѣсна Лазара въ гърдитѣ, но той дори не се помръдна. Само отпусна ржка и впи прѣсти въ рамото му. Момчето изпищѣ и се преви отъ болка.

— О-охъ! Защо стискашъ тѣй?

— Азъ . . . не искахъ.

— А-ха, не искалъ! Мечка, сжщинска мечка!

— Хей, мечо, да си стоялъ въ гората, а не да стискашъ тѣй!

— Ей сега дойде, а налита на бой!

— Наистина, азъ . . .

Лазаръ се изчерви и наведе глава. Нищо не му струваше да разпери ржце и да си отвори пжтъ, но не направи това, и другитѣ помислиха, че се бои. Кржгътъ около него се стѣсни. Ржце се повдигнаха, глави се заклатиха заканително. Лазаръ ги гледаше безпомощно. Сълзи бликнаха въ очитѣ му. Защо сж тѣй лоши тѣзи момчета? Какво искатъ отъ него? Обзе го силно же-